

EFTERÅRSTUR TYSKLAND 3: fra Horb og hjem

26/8 til 6/10-2020

Fra Horb til Altensteig

Videre går det, igen dejligt over land. Vejene er til tider så smalle, at der kun er plads til én bil ad gangen og så stejle, at man ville have problemer med campingvogn (ja, jeg sammenligner jo hele tiden). Landskabet er smukt, bakket, skovrigt, tyndt befolket.

Campingpladsen i **Altensteig** (også en "gul", lille by) hedder "Schwarzwald Camping". Det er et stort græsareal, tæt omgivet af højdedrag med Schwarzwald-skov og adskilt fra fastliggerne med et lille vandløb og en bro henover. Her er ingen faste parceller, og store træer her og der forlener pladsen et dejligt naturpræg (**billede**).

En sti fører ind til centrum af Altensteig. *Altstadt* er højt hævet over den nedre bydel, og følger man pilene til den foreslåede rundgang kræver det gode benmuskler. Det går stejlt opad (**billede**). Imidlertid er klatreturen alle sveddråberne værd, idet endemålet er som

klippet ud af en billedbog fra middelalderen. Øverst oppe troner det gamle borgagtige slot med alt, hvad der hører sig til. Vi er højt hævet over byen og dalen med floden langt nede.

Oppe mødes man næsten af et friluftsmuseum med ren middelalder, højt hævet over byen og på øjenhøjde med husene nedenfor. Indlejret i middelalder-miljøet findes der også en udendørs servering til den tørstige besøgende. Desværre Corona-lukket.

Blikket rækker langt. Det var umagen værd at have slæbt sig herop.

Ned går det jo som bekendt nemt nok, og ret hurtigt er vi igen ved vores ventende cykler (**billede**). Inden vi tramper tilbage ad den lille sti provianterer vi lige hos den lokale Lidl.

Fra Altensteig via Maulbronn og Mörsch til Eberbach

Igen går det smukt over land og videre til min søster i Mörsch; hun bor i en slags sydlig forpost til Karlsruhe, 8 km fra centrum. Det bliver dog ikke uden et stop i **Maulbronn**, et meget stort, UNESCO-klassificeret klosteranlæg, imponerende pga. sine enorme dimensioner og sin velbevarethed; her i småregn kommer det ikke helt til sin ret, synes vi.

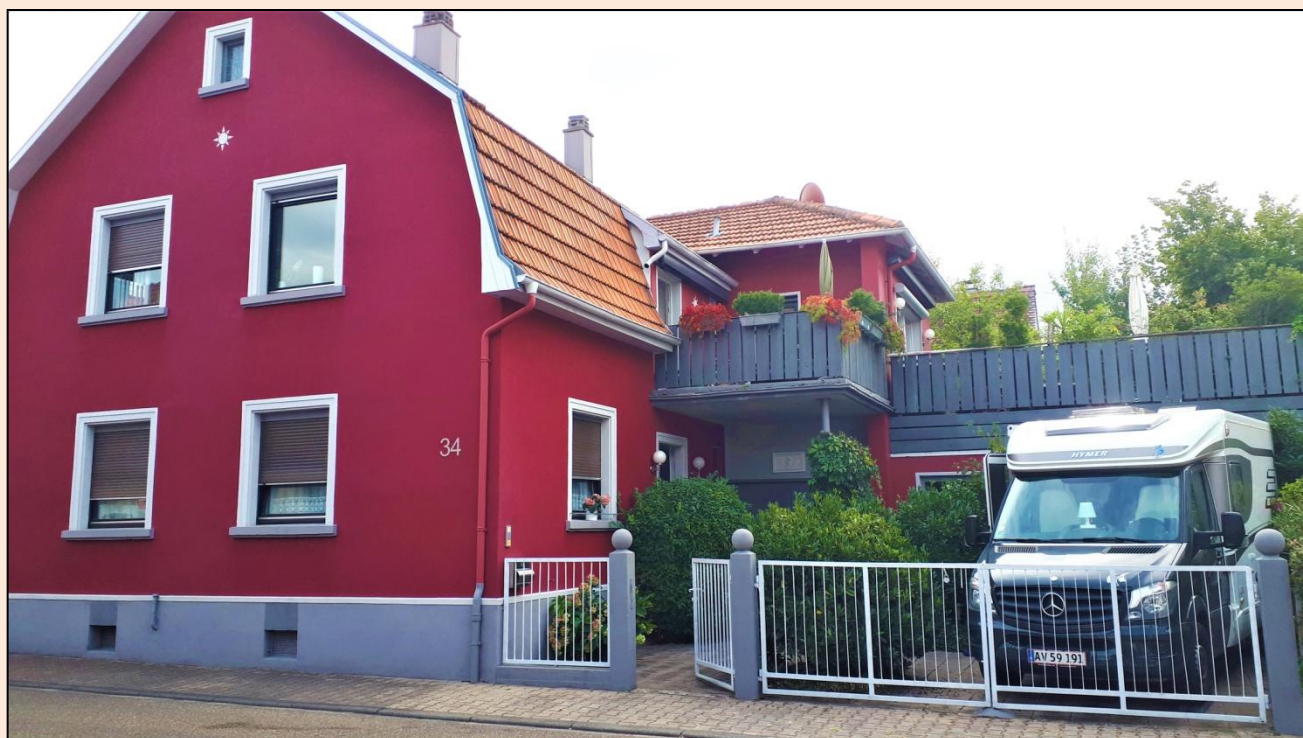
Hele klosteranlægget er en by i byen, omgivet af en næsten ubrudt ringmur. Indenfor bidrager klynger af bindingsværkshuse til klosterets middelalderstemning.

Vejen videre fører os gennem udløbere af Schwarzwald. Gråvejret aftager, jo mere vi nærmer os **Mörsch**, og desto hyppigere kommer solen frem. Da vi er ankommet og Gert har bakket Franz på plads er det dejlige 24 grader. Cykelturen forbi kirkegården og ned til *Rheinkiosk* er tradition, og menuen er - også tradition - *Currywurst* eller *Bratwurst mit Pommes* plus et par øller.

Mit forældrehjem, som min søster og jeg nu ejer i fællesskab. Gerts og mit tyske hjem. Det kræver millimeterarbejde og en god sans for rum/retning at bakke Franz på plads. Vi har sat et par vejrfaste streger på fliserne til at navigere efter. Yes, Gert kan skam!

Cykelturen ned til Rhinen tager ca. 15 minutter. Trækplasteret er "Rheinkiosk" - et nærmest kultagtigt udfugtssted, hvor den lokale befolkning samles for at nyde en øl eller *Currywurst mit Pommes* eller bare se solen gå ned på den anden side. Nogle få kilometer mod syd danner Rhinen grænsen mellem Tyskland og Frankrig.

Nederst: Der går færge over til den anden bred, og der findes en "insider", uofficiel stellplads til autocampere - uden faciliteter men med den helt rigtige beliggenhed. Skorstenene i horisonten hører til Karlsruhes sydlige industriområde.

En anden, længe glemt tradition er en tur op til Schwarzwald og spise et sted, gerne en Schnitzel. Vejret er fint til en lille vandring her oppe på højsletten (**billede**).

Også ind til Karlsruhe skal vi selvfølgelig for at ose og shoppe. Som regel tager vi sporvognen, men denne gang er der Gud hjælpe mig strejke, så den kører ikke. Søster tilbyder sin bil, vi er dog friske og tager cyklen.

Om aften er der arrangeret bayersk hjemmehygge med Schweinshaxe, Sauerkraut, Brezel plus badensisk kartoffelsalat. Det er den lidt syrlige, uden majonæse. Regn om natten.

Af forsigtighedsgrunde bliver besøget kort denne gang. Vi vil ikke være tæt på for længe, Corona lurder jo derude. Så efter 2 dage siger vi farvel, og jeg husker selvfølgelig mine 48 små gasflasker til mit gasblus.

Nu går det nordpå. Næste stop er campingpladsen i **Eberbach am Neckar** i silende regnvejr. Udsigten fejler derimod ikke noget (**billede**). På den anden side af floden ligger byen og ser hyggeligt ud, ved flodbredden venter et par krydstogtskibe på grønt lys til igen at komme ud at sejle med turister. Også her krydser der fra tid til anden et par af de flade flodpramme forbi.

Pga. det vedholdende, tunge regnvejr nægter vi at sætte foden bare en millimeter uden for en dør. Vi skulle ellers have været ud at spise for at fejre vores årlige jubilæum.

Om natten fortsætter regnen, men hen ad formiddag bliver det opholdsvejr. Midt på eftermiddagen hanker vi op i os og går en tur over broen og ind til byen. Faktisk er den mest interessant på afstand, nu virker den nærmest som faldet i søvn. Måske skyldes det gråvejret og at det er søndag, hvor alt er lukket og slukket?

Eberbach: Søndagslukket og slukket og mest 50'er moderne. Kun gadestrøgenes forløber vidner om, at byen er af ældre dato. Heller ikke kirken er autentisk gammel. Næste morgen er regnen trukket videre, og højdedragene omkring er ved at kæmpe sig fri af morgentågen. Og straks ser det hele bare meget mere optimistisk ud.

Fra Eberbach til Miltenberg/Main

Morgentåge, som langsomt forsvinder og afslører en strålende blå, skyfri himmel. Vi skal jo afsted, men inden afgang går jeg lige en runde og fotograferer, fordi stemningen i dag er pludselig helt anderledes venlig end i gårsdagens triste gråvejr. Ved denne lejlighed kommer jeg desværre til at miste mit mundbind – det sjove med dødningehovederne. Øv.

Da morgentågen langsomt forsvinder afslører Eberbach, at der faktisk godt kunne være noget at komme efter. I øvrigt står byen i vildsvine-skulpturers tegn: en "Eber" er nemlig en orne på dansk.

Dagens mål er sat til Marburg. GPSen fører os - igen igen - gennem smukke (nu: Odenwald)-strækninger med næsten ingen trafik. Da vi automatisk kommer forbi *Miltenberg am Main* beslutter vi at indlægge en kort sightseeing-pause, men det ender faktisk med, at vi bliver.

Da vi nemlig fra parkeringspladsen (med afmærkede stellpladser til autocampere) kigger ind mod byens betagende panorama (**billede**) spørger Gert spontant: Skal vi ikke blive her? Ja, det gør vi, og lynhurtigt finder vi ud af, at der her ligger en campingplads lige ved broen.

Campingpladsen ligger med andre ord mega centralt, der er godt med plads, og herfra skal man bare krydse broen for at komme ind til *Altstadt* – der er SÅ pittoresk, at man næsten ikke tror sine egne øjne: mange historiske bindingsværkshuse, en borg oppe bag træer og skovklædte højdedrag rundt om. Plus floden *Main*, der også her er bred nok til skibstrafik.

Man mister næsten mælet over, hvor smukt her er - der er bare SÅ spækket med bindingsværk, at man næsten ikke tror sine egne øjne. Det undrer derfor ikke, at der her er en hel del turister. Spadsereturen fra campingpladsen herind til tager ingen tid. Godt, vi besluttede at blive natten over.

Kig ned mod floden Main oppe fra området omkring slottet. Campingpladsen ligger lige ved broen.

På *Gasthaus Riesen* - "Deutschlands älteste", oplyser indskriften på gavlen – spiser vi *Schweinebraten mit Rotkohl und Semmelknödel* + Weizen og spadserer derefter videre, gennem hyggelige *Schwarzviertel* og derefter stejlt op til borgen. Miltenberg ER altså en overvældende, meget smuk lille by.

Udendørsbeværtning på *Gasthaus Riesen*. Man skal have mundbind på, når man står oppe men kan tage det af, lige så snart man er bænket. Straks derefter skal man udfylde et "kontaktformular" med navn, adresse, telefon, nogen gange e-mail, og klokkeslæt for besøget. Formål: mulighed for smitteopsporing, hvis det skulle vise sig at være påkrævet.

Flæskesteg, knödler og rødkål samt en sovs, der smager af noget. Senere Apfelstrudel med vanilleis og flødeskum på en café på torvet. God, gedigen tysk mad, der mætter godt. Så behøver vores pensionistmaver ikke mere resten af dagen.

Tilbage på campingpladsen slikker vi sol, inden den forsvinder bag skyer og træer og broen.

Fra Miltenberg til Marburg

Men nu fortsætter vi som planlagt til den gamle universitetsby **Marburg** ved floden *Lahn*. Det går tjept derud ad, først et langt stykke langs Main, derefter Autobahn næsten helt til endemålet. Campingpladsen når vi ved 13.30-tiden, der er heldigvis ikke Middagspause. I receptionen bliver vi - for første gang på turen - spurgt, om vi kommer fra region Hovedstaden; den er blevet "sort", og der er indrejseforbud derfra. Af samme grund måtte der afvises en turist fra det stærkt Corona-ramte Belgien, fortæller campingmutter. Pyha.

Pladsen ligger mellem den store, befærdede vej ind til centrum og floden Lahn. Selv høje træer og et støjværn formår dog knapt nok at dæmpe trafikstøjen, som høres tydeligt, fra nogle pladser mere end fra andre. Et plus: centrum er til gengæld tæt på.

Tv: Bag de høje træer i baggrunden larmer hovedvejen. Hytterne er sat på stylder, da floden Lahn godt kan gå over sine bredder. **Th:** Vi flyttede fra en mere lys og åben men støjende plads hertil, hvor der til gengæld er mere mørkt men trafikstøjen til gengæld ikke helt så dominerende. Camperens snude vender mod floden Lahn, der klukker forbi bag buskadset.

Senere på eftermiddagen marcherer vi op til *Altstadt*. Det tager små 15 minutter. Også Marburg ligger højt, ikke superoptimalt til at nå derop cyklende. Da vi nærmer os ser vi det også straks: det er en gammel by, der tårner sig op med spir og krummelurer og et slot øverst oppe. Kniber det med bentøjet, så findes der elevatormulighed op til "Oberstadt".

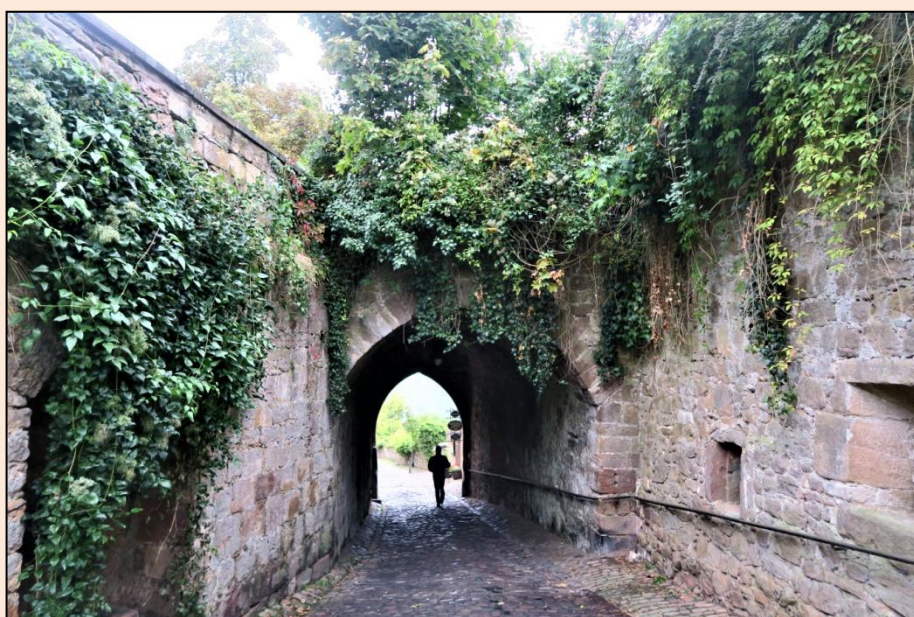
Den korte spadseretur ind til Altstadt går langs floden *Lahn*. Slottet skimtes øverst oppe til venstre.

Byen domineres normalt af mange unge mennesker, der sørger for liv i gaderne. Flertallet af dem er studerende, idet Marburgs gamle universitet er meget eftertragtet uddannelsessted. Desværre virker byen på en udefinerbar måde som sat på stand-bye, især her i det truende regnvejr. Men der er jo også stadig semesterferie, som i Tyskland varer længere end herhjemme.

Vi går ihærdigt rundt, klatrer de mange stejle trapper op til slottet og kigger ud over byen, mens vi savner solskin.

Vi trodser det truende regnvejr og slider os op til slottet, hvor der også ligger en smuk park (med et diskret tissehjørne).

Og ned igen gennem portvælvninger og langs tykke mure. Her må være skønt om sommeren og i solskinsvejr.

Så begynder det at regne, endda mere og mere eftertrykkeligt, og vi vælger derfor at ile tilbage til camperens ly. Men ikke uden at have lovet os selv at besøge Marburg en anden gang.

Her må være fantastisk dejligt, når vejret er varmt og der vrir med unge mennesker, og når cafélivet er kommet på omdrejninger igen.

Fra Marburg til Lemgo

Igen studerer vi kortet for at finde vores næste stop, helst gennem smukke landskaber og uden for alfarvej. Det bliver **Lemgo**. Undervejs venter der dog lige et par svinkeærinder, nemlig besøget af den særegne klippeformation *Externsteine* plus mindesmærket *Hermannsdenkmal* i området Teutoburger Wald. Tredje stop bliver så campingpladsen i Lemgo, også denne tæt på centrum.

Undervejs skifter vejret hele tiden, da vi holder pause er det i en fase med høj blå himmel og sol, om end sommervarmen er på retur. Efterårets anmarch kan ikke fornægtes længere. Men også det har jo sin charme, når bladene farves gule, mens man stadig er på tur.

Externsteine er et sært geologisk fænomen: en kløftet klippevæg rejser sig brat op ad det ret flade ingenting. Man kan komme op til broen, men lige nu er der Corona-lukket.

Tv: Det såkaldte *Hermann-Denkmal* minder om det skælsættende slag 9 e.kr. i *Teutoburger Wald*. Her lokkede den etruskiske hærfører Hermann (eller Arminius, thi opfostret i Rom) den romerske hærfører Varus ind i de mørke, uvejsomme skove og besejrede hans 3 elite-legioner i nøje planlagte bagholdsangreb.

Det er en markant historisk begivenhed og samtidig en spændende røverhistorie. Imidlertid viser nyere forskning, at slaget aldeles ikke havde fundet sted netop her. Det blev lokaliseret ved *Kalkriese*, et godt stykke herfra; også det værd et besøg, ikke mindst pga. besøgscentret.

I mellemtiden er det så blevet 1. oktober – ikke til at fatte, som tiden går. Nu er vi allerede på vej hjem igen! Men indtil videre kan vi glæde os over, at vi trods alt stadig har et par dage til gode og vi nu er undervejs til Lemgo som nyt og ukendt mål. Her har vi fundet en campingplads lige op til centrum, og det er jo lige os.

Næste dag byder på en slentretur gennem Lemgo, en overraskende, rigtig køn by med mange huse fra 1500-tallet med flot bindingsværk af den mere nordtyske slags. Også kirken er ualmindelig med to tårne i hver sin udformning.

Et par indtryk fra den hyggelige bymidte, som overrasker med bindingsværk og lidt mere nordlig stemning. Helt varmt er det ikke, og den ellers indbydende café på torvet mangler da også kunder.

Solen kommer og går. Hjemme igen kan jeg lige nå at slikke et par timers solskin. Campingpladsen er omgivet af høje træer, so man er nødt til at flytte stolen i takt med solens vandring. Det gør flere af medcampisterne, og det gør jeg selvfølgelig også.

Ved 16-tiden er solen forsvundet bag træerne, og det er slut med udendørs hyggen. Så vi tager igen

på en lille gåtur, denne gang hen til slottet i bydelen *Brake*, 10 minutters gang herfra. Derefter finder vi en Edeka og handler. Vi skal videre i morgen.

Fra Lemgo til Soltau

Efter nogle dage med hyppige skift vil vi nu gerne nedsætte kadencen lidt inden det sidste hug hjem. Vi bliver enige om et stop i **Soltau** - en by, vi altid passerer på vej syd- eller nordpå. Her findes også nogle bynære campingpladser. For en sikkerheds skyld og pga. den forestående weekend ringer jeg til alle tre. To af dem melder alt optaget. Sikke noget. Heldigvis ikke den tredje, nemlig "Auf dem Simpel", så jeg reserverer fluks 3 nætter. Kørslen mod Soltau går dels over land, dels på motorvej og er følgelig dels afvekslende, dels kedelig. Middagspausen er forbi, da vi ankommer på campingpladsen, og vi kan installere os på vores tildelte, 100 qm store parcel.

Det er en utroligt velordnet plads med meget fine faciliteter. Igen: der findes en "fastliggerby" og et område til turcampisterne. Der er hæk imellem parcellerne og - fordi vi har en "luksusparcel" - en fast køkkenvask (**billede**). Campingpladsen er stor, har bl.a. pool, en lille butik, en pizzeria-restaurant, en telefonboks med byttebøger og ligger desuden ikke langt fra forlystelsesparken Heide Park. Men: på trods af alle faciliteterne finder vi campingpladsen egentlig lidt kedelig, for gennemorganiseret og derfor en kende upersonligt.

Næste dag starter med gråvej og kraftig blæst. Heldigvis klarer det noget op, og hen ad 12 sadler vi cyklerne og tramper ind til Soltau. Der er en god cykelsti hele vejen ind. Frokost spiser vi på *Brauhaus Albrecht*.

På bryghuset. Da vi rejser os fra vores pladser for at tage en selfie med de flotte kobber-kedler i baggrunden, kommer personalet styrtdende og beder os om at tage mundbind på. Der holdes skam øje med reglerne.

Schnitzel. Denne gang med champignonsovs og brasede kartofler. Umm!

Efter frokosten fortsætter vi med punkt 2 på dagsordenen: en runde gennem centrum. Vi må konstatere, at meget er der ikke at hente sådan hyggemæssigt. Men så har vi da fundet ud af, hvad det er for en by, som vi i årevis er kørt forbi på motorvejen.

Ankommet til centrum. Det grønne træhus er "Spielemuseum"; et museum for leg og/eller legetøj?

Midt på eftermiddagen er vi allerede tilbage igen, og nu kan man endda sidde i et stykke tid i solen. Vi har planer om i morgen at tage camperen og køre til *Wilseder Berg* midt i *Lüneburger Heide*, for bagefter at vende tilbage hertil.

Men Lüneburger Heide bliver det alligevel heller ikke denne gang. Måske er en søndag jo ikke det mest ideelle tidspunkt? Vejret er ikke det allerbedste, så vi vegeterer til om eftermiddagen, inden det kribler i os igen, for nu skal der ske noget. Det bliver en ca. 2-timers vandretur gennem højbenede egetræs- og fyrreskove ad lange, lige vandrestier hen til skovsøen *Ahlterer Flatt* (billede).

Man kan gå rundt om søen, men det giver vi afkald på. Turen herud til og hjem igen må være nok til at vedligeholde dagens kondital.

Lange, lige og ensformige skovveje dominerer området. Ikke specielt oplevelsesrigt men ok til kondi.

Aftensmaden tilbereder jeg ved udendørsvasken, og menu'en hører ind under kategorien tysk nostalgi-repertoire: *Nürnberger Bratwürste*, *Sauerkraut* + *Kartoffelbrei*.

Fra Soltau til Neustadt/Holstein og hjem

Næstsidste etape til *Neustadt/Holstein* er præget af tungt regnvejr. Installeringen på campingpladsen *Lotsenhaus* er derfor en våd omgang. Ingen tur ind til centrum, bare lidt frem og tilbage langs strandpromenaden, da det er blevet nogenlunde tørvejr (*billede*). Om aften spiser vi på Restaurant *Kiebitzberg*. Godt jeg reserverede plads. Antallet af borde er Corona-halveret, og derfor er alt optaget. Det bliver sidste nat i autocamperen på denne tur.

Gnidningsløs hjemrejse, ingen grænsekontrol. *Slut og tak for denne gang.*